

Publicerad 2006-11-11 23:50 av sachie

En text som var ett tal, som blev en dikt. Handlar mycket om mig själv och mina murar som jag försökte riva genom att skriva detta.

Murar

Murarna finns överallt.

Innuti oss, brevid oss, mellan oss.

Vi bygger murarna som skydd för att gömma oss bakom.

Vi bygger murar som lämnar människor utanför.

Vi bygger dem för att slippa bli sårade.

Jag har murar.

Murar jag byggt för att inget ska kunna skada mig.

Bakom murarna göms mitt riktiga jag.

Bakom murarna finns alla känslor, all min smärta.

Mina murar är inte byggda av sten.

Mina murar är osynliga barriärer.

Barriärer till för att stoppa allt ont från att såra mig.

Men barriärerna fungerar inte som de ska.

De stänger inte ute smärtan,

utan kapslar in den innan för murarna, och släpper inte ut den.

Jag ser människor runt omkring mig.

Människor jag kallar mina vänner.

De finns där, utanför mina murar, men innuti mitt liv.

Mina barriärer hinder mig från att ta dem närmare, låta dem se allt.

Barriären som vi bygger upp, skadar mer än vad den hjälper.

Att riva muren gör ont, men det är ett måste.

Att gömma sig bakom en tjock mur, ger inget skydd,

den skadar och sårar en själv och människorna runt omkring.

Muren kapslar in känslorna och låter dem sakta bryta ned en själv innifrån.

Men om murarna skadar oss, varför bygger vi upp dem?

Jag byggdemin mur av rädsla.

Rädsla för att visa allt vad jag känner.

Genom att visa vad jag känner visar jag mina ömma punkter. Jag blottar de ställen där jag är mest sårbar.

Hänger jag däremot upp en mask framför mina känslor, en mask som visar att allt är bra, att inga hårda ord kan såra mig. Då blottar jag inte mina svaga punkter, och jag blir inte sårad.

HM.... Tänk om allt detta stämde, om det var så enkelt. Murarna stoppar oss inte från att bli sårade. De sårar oss och andra.

Jag tror att alla människor har murar. Mer eller mindre byggda på rädsla. Det är rädslorna som sätter gränserna, och får oss att handla som vi gör mot varandra.

Rädslan att en grupp ska splittras gör att man inte släpper in nya människor i gemenskapen. Oron för hur det ska bli efteråt gör att vi låter människor stå utanför och titta på-

Rädslan för hur vi ska bli behandlade om vi går mot strömmen gör att vi handlar i ett kollektiv och inte säger

eller visar vad vi tycker.

Om jag kunde, då skulle jag spränga bort alla murar. Men det kan jag inte. Jag kan bara spränga bort mina egna murar, de som jag själv skapat.

Det är inte lätt att göra och det gör ont. Men det är värt det, livet blir rikare och intressantare om inte murarna finns där, och utestänger andra människor.

Jag tror att om alla världens murar försvann, så väl känslomässiga som verkliga så skulle jorden vara ett mycket trevligare ställe att leva på. Människor skulle förhoppningsvis behandla varandra med mer respekt, eftersom att hjärtat antagligen skulle få mera makt.

Min dröm är att murarna försvann, gick upp o rök.

Det är det som jag vill att ni ska tänka på, hos många människor syns det inte hur de känner.

De säger att allt är väl.

De döljer smärtan med ett leende.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sachie med Poeter.se id #12114 innehar upphovsrätten